

yderste Middel, saa seer jeg ingen Nødvendighed for nærmere at fastsætte de mildere Midler, som kunne være at anvende, medmindre man da vilde indføre ganske nye Evangsmidler, som hidtil ikke have været kjendte; men dertil troer jeg ikke, at der er nogen Anledning. De, som maatte have nogen Frygt for en saadan Bestemmelse som den af mig foreslaaede og dens Anvendelse, maae derhos ikke glemme Grundlovsbestemmelsen om, at alle Spørgsmaal om Overstridelse af Dvrighedsmyndigheden og Dvrighedsmagten henhøre under Dømtolens Paaskjendelse, og at denne Grundlovsbestemmelse jo fremdeles vil staae ved Magt, uden at den naturligviis behøver at gjentages her i dette Lovforslag. — Naar den høitærede Minister gjorde den Bemærkning, at han ikke fandt, at der var nogen særdeles Nødvendighed tilstede for nu at tage en saadan Bestemmelse som den, jeg har foreslaaet til § 46, idet der ikke hidtil har viist sig noget Tilfælde, i hvilket det har været nødvendigt, at en saadan Magt låa i Ministerens Haand, saa skal jeg dertil svare, at det jo er ganske naturligt, at en saadan Magt ikke hidtil har viist sig at være nødvendig, efter som der jo ikke tidligere har viist sig nogen saadan Gjenstridighed fra nogen Communes Side, og dette har jo atter havt sin Grund i, at man kunde indsee, at en saadan Gjenstridighed ikke vilde føre til Noget, efter som Regjeringen, som bekendt, havde den behørig Magt i sine Hænder til at kue den. Der som man nu altsaa lod Lovgivningen i, saa Henseende vedblive at være den samme, som den er, saa vilde vistnok ogsaa det Samme vise sig i Fremtiden som hidtil, at der ikke let vilde komme Tilfælde, hvor der kom en saadan Gjenstridighed. Men Forholdet stiller sig jo ganske anderledes, naar der er Spørgsmaal om, at man ikke ved et nyt Lovgivningsarbejde bør frembringe et Hul i Lovgivningen, hvorigjennem en saadan Gjenstridighed, forsaavidt den ellers skulde have Lust til at vise sig, kan komme frem med nogen Forhaabning om at kunne føre sin Sag igjennem, eller om dog i alt Fald for en lang Tid at kunne udsætte den Pligtopfyldelse, som paa hviler Kommunen. Netop naar der fremkommer et nyt Lovarbejde som det foreliggende, er der

Anledning til at sørge for, at at der ikke kommer et saadant Hul ind i Lovgivningen, og til at træffe de nødvendige Bestemmelser, for at opretholde de Dele af den lovbestaende Lovgivning, som maae opretholdes, naar Ordenen ikke skal udsættes for at rystes. — Jeg kommer dernæst til den Bemærkning, som den høitærede Minister gjorde om, at en saadan Bestemmelse som den, jeg under Nr. 27 har foreslaaet, muligviis ikke skulde være gennemførlig. Det er vel fuldkomment vist, at en Regjering meget ofte ikke seer sig istand til at gennemføre Alt, hvad den maatte ansee for Godt og Nyttigt, men dette gjælder dog efter min Mening i Særdeleshed kun om saadanne Tilfælde, hvor der er Spørgsmaal om at foretage Forandringer i det hidtil Bestaaende, som ere nyttige og gavnlige; hvor Talen er om at fastholde noget Godt eller Nyttigt i den bestaaende Lovgivning, forekommer det mig derimod, at Vanskelighederne for Regjeringen ved at gennemføre en saadan Fastholden ere langt mindre, og navnlig troer jeg ikke, at de ville være af Betydning i nærværende Tilfælde. Jeg troer virkelig ikke, at der i Realiteten er synderligt forskellige Meninger om, at Regjeringen bør haandhaves i sin Myndighed til at forhindre Uorden og Overstridelse af deres Competence fra de underordnede Bestyrelser Side, og der er vistnok Ingen, der vil, at Communerne skulle være smaa Stater i Staten. Men dette maa jo i Virkeligheden just blive den nødvendige Conseqvent af Lovforslaget, som det foreligger, naar man fortolker det strengt. En ganske anden Ting er det jo, om det i Virkeligheden vil skee. Det er ganske vist, at Livets Magt er saa stor, at det meget ofte bryder igjennem det skrevne Ord — det skal jeg villigt indrømme —, men jeg troer dog, at man ikke desto mindre ikke kan være være forsigtig nok med at give Lovbestemmelser, der kunne fremkalde saadanne Følger som dem, jeg har antydet, og som jeg mener kunne befrygtes.

Indenrigsministeren: Jeg haaber ligesom det ærede kongevalgte Medlem (Udfing), at det adrig vil mangle Regjeringen paa Gyntil, at gennemføre det, som ikke alene er nødvendigt, men hvis Nødvendighed ogsaa er anerkjendt.